

РЕШЕНИЕ

№ 1266

гр. София, 23.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ТО VI-17, в публично при закрити врати заседание на двадесет и седми септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Диляна Господинова

при участието на секретаря Светлана Г. Кръстева
като разгледа докладваното от Диляна Господинова Търговско дело № 20231100900792 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 625 и сл. ТЗ.

Молителят - „Г.И.Г.Л.” ЕООД, твърди, че в негова тежест са възникнали изискуеми публичноправни задължения за заплащане на сума в общ размер от 1 361 772, 68 лв. Посочва, че не разполага с парични средства и с други бързо ликвидни активи, с които да изплати тези свои задължения, поради което е в състояние на неплатежоспособност. Твърди, че е в състояние и на свръхзадълженост. С оглед на това моли съдът да обяви неплатежоспособността му или свръхзадължеността му, в зависимост от това кое от двете състояния е настъпило на по-ранна дата, както и да открие производство по несъстоятелност по отношение на него.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и ги обсъди в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

За да бъде открито производство по несъстоятелност по отношение на търговец следва да бъде доказано настъпване на едно от двете установени в закона основания за това, а именно: 1) че търговецът е неплатежоспособен по смисъла на чл. 608, ал. 1 ТЗ, или 2) че търговецът е свръхзадължен по смисъла на чл. 742, ал. 1 ТЗ.

Неплатежоспособността представлява обективно икономическо състояние на търговеца, което съгласно дефинитивната норма на чл. 608, ал. 1 ТЗ се изразява в невъзможността му да изпълни свое изискуемо парично задължение, породено от или отнасящо се до търговска сделка, или изискуемо публичноправно задължение към държавата и общините, свързано с търговската му дейност, или изискуемо задължение по

частно държавно вземане, или задължение за изплащане на трудови възнаграждения към най-малко една трета от работниците и служителите, което не е изпълнено повече от два месеца. Освен това за да се приеме, че е налице неплатежоспособност, следва да се установи и това, че невъзможността на търговеца да покрие свои изискуеми задължения от вида на посочените, е обективно състояние, т.е. такова, което стои извън волята на задълженото лице и е различна от съзнателното фактическо бездействие на длъжника да изпълни конкретно парично задължение към кредитор, както и че тази невъзможност представлява трайно състояние за търговеца /арг. от чл. 631 ТЗ/. Извод за това дали е налице неплатежоспособност по отношение на даден търговец, с описаните характеристики на това понятие, се прави при изследване на цялостното икономическо състояние на предприятието – длъжник, посредством коефициентите на ликвидност, събираемост и финансова автономност, и след отговор на въпроса дали то притежава достатъчно краткотрайни активи, с които да може да погасява своите краткосрочни, съответно текущи задължения. Приема се, че именно краткотрайните активи, с които разполага едно действащо предприятие, а не дълготрайните такива, са източник на средства за погасяване на краткосрочните, съответно текущите задължения на търговеца, тъй като тези активи участват еднократно в производствения процес и в резултат на това могат за кратък период от време да се преобразуват в парични средства. Ето защо краткотрайните активи са тези, които са от значение при формиране на извода дали дадено предприятие може да посреща своите краткосрочни задължения или не, с оглед на което и от икономическите показатели, които подлежат на изследване, водещи за това да се направи извод дали е налице състояние на неплатежоспособност, са показателите за ликвидност и основно този за обща ликвидност.

Предвид изложеното и за да отговори на въпроса дали молителят е неплатежоспособен търговец, съдът ще разгледа на първо място въпроса дали по делото е доказано, че в негова тежест са възникнали публичноправните задължения към държавата, които са описани в молбата по чл. 625 ТЗ.

От представените в производството писмени доказателства се установява, че в тежест на молителя „ГИ.ГЛ.” ЕООД са възникнали следните задължения: задължение за заплащане на данък върху добавената стойност, дължим за периода от 23.10.2018 г. до 08.05.2019 г., в размер на 444 080, 99 лв., задължение за заплащане на лихва върху неплатения в срок данък върху добавената стойност, което е в размер на 148 939, 99 лв., задължение за заплащане на корпоративен данък, дължим за периода от 03.10.2018 г. до 31.12.2020 г., в размер на 663 066, 31 лв., задължение за заплащане на лихва върху неплатения в срок корпоративен данък, което е в размер на 81 266, 03 лв., задължение за заплащане на данък върху дивидентите и ликвидационните дялове на местни и чуждестранни физически лица, дължим за периода от 03.10.2018 г. до 30.06.2021 г., в размер на 20 366, 19 лв., задължение за заплащане на лихва върху неплатения в срок данък, което е в размер на 4 053, 17 лв. Това е видно от Ревизионен акт № Р-22221121004532-091-001/ 19.04.2022 г., издаден от началник сектор „Ревизии” в ТД на НАП – София и главен инспектор по приходите при ТД на НАП – София, поправен с Ревизионен акт №

П-22221122076545-003-001/ 28.04.2022 г., с който тези задължения на молителя са установени в хода на проведено ревизионно производство. Ревизионният акт е връчен на задълженото лице на 26.04.2022 г., като от събраните по делото доказателства е видно, че той е обжалван от молителя, но няма данни към момента в резултат на обжалването да е отменен изцяло или в някаква своя част /молителят твърди, че образуваното пред АССГ производство за обжалване на ревизионния акт към момента все още не е приключило с окончателно съдебно решение/.

Вземанията на държавата за получаване на данъци представляват по своя характер публични държавни вземания, доколкото са определени като такива с изричната законова разпоредба на чл. 162, ал. 2, т. 1 ДОПК. На основание чл. 162, ал. 2, т. 9 ДОПК такъв характер имат и вземанията на държавата за получаване на лихви върху неплатените в срок данъци. Тези публичноправни задължения на молителя трябва да се приеме, че са пряко свързани с търговската му дейност, тъй като данъкът върху добавената стойност, чийто размер е установен с ревизионните актове, е начислен за облагане на извършени за ревизирания период възмездни доставки на стоки, които с оглед вида им са такива, имащи за цел да обслужват дейността, която този търговец извършва по занятие, а корпоративният данък и данъкът върху дивидентите са такива, с които е обложена печалбата на това юридическо лице и на съдружниците, притежаващи дялове от капитала му, която печалба е в резултат на дейността, която то извършва по занятие.

С оглед на горното, следва да се заключи, че в производството се доказва, че в тежест на „Г.И.Г.Л.” ЕООД са възникнали публичноправни задължения към държавата за заплащане на данъци и лихви за забава в общ размер на 1 361 772, 59 лв. към датата на сезиране на съда, както и че тези задължения са свързани с търговската дейност на дружеството-длъжник, поради което те са от вида на тези, посочени в чл. 608, ал. 1, т. 2 ТЗ и възможността за тяхното изпълнение от търговеца е релевантна при изследване на въпроса дали той е неплатежоспособен.

Съдът приема и това, че посочените задължения са изискуеми, тъй като е настъпил техният падеж, който в случая е определен в закона с нормата на чл. 127, ал. 1 ДОПК, в която е предвидено, че установеното с ревизионния акт задължение подлежи на доброволно плащане в 14-дневен срок от връчването на акта. По делото се доказва, че ревизионен акт № Р-22221121004532-091-001/ 19.04.2022 г., с който са начислени задълженията за заплащане на данък върху добавената стойност, корпоративен данък и данък върху дивидентите и ликвидационните дялове, е връчен на молителя на 26.04.2022 г., от която дата тече срокът за доброволното изпълнение на тези задължения. Този срок изтича на 10.05.2022 г. и считано от 11.05.2022 г. задълженията за заплащане на данъци са изискуеми, тъй като след настъпване на падежа държавата, като кредитор, вече може да претендира изпълнението им, включително чрез предприемане на действия по принудително им събиране. Фактът на обжалване на издадения ревизионен акт пред съда не променя посочения извод за момента, от който настъпва изискуемостта на установените с него публични задължения, тъй като в закона е предвидено, че обжалването на издадения акт пред горестоящия административен

орган и пред съда не спира неговото изпълнение /чл. 153, ал. 1 ДОПК и чл. 157, ал. 1 ДОПК/.

След като в производството се доказва, че в тежест на „Г.И.Г.Л.“ ЕООД са възникнали публичноправни задължения към държавата, свързани с търговската му дейност, които са изискуеми, то се налага изводът, че е налице първата от посочените предпоставки, при която е предвидено, че един търговец е неплатежоспособен съгласно чл. 608, ал. 1, т. 2 ТЗ.

На следващо място, съдът трябва да се произнесе и по въпроса, дали молителят притежава активи, с които да заплати както тези свои публични задължения, а така също и всички краткосрочни, съответно текущи задължения, възникнали в негова тежест, като съобрази събраните в производството доказателства, установяващи финансово-икономическото състояние на длъжника, които в случая са представените по делото годишни финансови отчети, както и заключението на изготвената съдебно-икономическа експертиза /СИЕ/, която съдържа пълен анализ на проверената счетоводна документация, включваща освен годишните отчети, но също така и представени на вещото лице оборотни ведомости и аналитични регистри за сметки, касаещи налични краткотрайни активи за изследвания период.

Както беше посочено в настоящото изложение при формиране на извода дали едно предприятие може да посреща своите краткосрочни задължения или не от значение е какъв е размерът на краткотрайните му активи, които се приема, че са източник на средства за погасяване на краткосрочните, съответно текущите задължения на търговеца.

От изводите на вещото лице, изготвило приетата по делото СИЕ, се установява, че към 31.12.2018 г. и към 31.12.2019 г. балансовата стойност на всички притежавани от молителя краткотрайни активи съгласно записванията в изготвените годишни финансови отчети възлизат на една и съща стойност от 23 000 лв., която включва краткосрочни вземания на стойност 19 000 лв. и парични средства на стойност 4 000 лв. На стр. 7 от заключението на вещото лице е направена и констатация, че съгласно записванията в предоставените от молителя оборотни ведомости и хронологични регистри стойността на краткотрайните активи е различна от тази, посочена в отчетите, които са вторични счетоводни документи. Тя е формирана от вземания на стойност от 236 473, 55 лв. и парични средства на стойност от 324 354, 85 лв. Вещото лице обаче не е посочило ясно на какво се дължи тази разлика. В експертизата не са изяснени и фактите, от които описаните вземания на стойност от 236 473, 55 лв. са възникнали, поради което не може да се направи обоснован извод, че те представляват актив, който е придобит и се притежава от молителя. Освен това вещото лице не е установило кога е падежът на тези вземания, което не дава възможност на съда да заключи, че те имат характера на краткотрайни активи към 31.12.2018 г. и към 31.12.2019 г., каквито са само вземанията, чийто падеж е настъпил през тези отчетни години или е уговорено да настъпи в рамките на следващата отчетна година. С оглед на това съдът намира изводите на вещото лице за това, че стойността на притежаваните от търговеца краткотрайни активи е различна от тази, посочена в счетоводните отчети, за необоснован и не го кредитира, като при извършване на анализ на

финансовото състояние на „Г.И.Г.Л.“ ЕООД към края на 2018 г. и на 2019 г. ще вземе предвид балансова стойност на осчетоводените краткотрайни активи към всяка от изследваните дати.

Към 31.12.2020 г. балансовата стойност на притежаваните от „Г.И.Г.Л.“ ЕООД краткотрайни активи е 561 000 лв., включваща краткосрочни вземания на стойност от 237 000 лв. и парични средства на стойност 324 000 лв. Към 31.12.2021 г. балансовата стойност на притежаваните от дружеството краткотрайни активи възлиза на 560 000 лв., и включва краткосрочни вземания на стойност от 236 000 лв. и парични средства на стойност 324 000 лв. В разпита си пред съда, проведен в съдебно заседание на 27.09.2023 г., вещото лице заявява, че счита, че осчетоводените от молителя парични средства от 324 000 лв. не са били реално налични по разплащателните му сметки още към 31.12.2021 г., тъй като от проверката, направена от НАП в хода на извършена данъчна ревизия, е видно, че това търговско дружество не е осчетоводило надлежно нито приходите на парични средства по разплащателните си сметки, нито плащанията към трети лица със средства от тези разплащателни сметки. Въпреки тези констатации обаче, съдът няма да извършва корекция на стойността на краткотрайните активи на молителя към 31.12.2021 г., като премахне от тяхната стойност размера на осчетоводените парични средства, защото заключението на вещото лице почива само на предположения с оглед нередовното водене от търговеца на неговото счетоводство, а и защото с оглед размера на краткосрочните задължения това по никакъв начин не би се отразило на крайния извод за това какво е неговото финансово състояние. Ето защо и съдът ще извърши анализа на финансовото състояние на „Г.И.Г.Л.“ ЕООД към 31.12.2020 г. и към 31.12.2021 г. отново въз основа на балансовата стойност на осчетоводените краткотрайни активи към тези дати.

В заключението на изготвената СИЕ вещото лице е констатирало, че към изследваните четири дати търговецът е имал осчетоводени краткосрочни задължения, както следва: към 31.12.2018 г. в размер на 322 000 лв., към 31.12.2019 г. в размер на 323 000 лв., към 31.12.2020 г. в размер на 862 000 лв. и към 31.12.2021 г. в размер на 862 000 лв. На стр. 8 от заключението при описване на вида на възникналите в тежест на дружеството задължения експертът е посочил, че към 31.12.2018 г. и към 31.12.2019 г. те са в размер, който е различен и по-голям от този, който е записан в счетоводния баланс. Съдът не кредитира тези изводи на вещото лице, защото намира същите за необосновани. Това е така, тъй като експертът не е обяснил ясно на какво се дължи тази разлика и не е посочил защо квалифицира описаните от него допълнителни задължения като краткосрочни. В експертизата не е записано кога е падежът на всяко едно от описаните задължения, което не дава възможност да се направи обоснован извод, че те са станали изискуеми към 31.12.2018 г. и към 31.12.2019 г. и оттам, че имат характер на краткосрочни задължения. Ето защо и тези изчисления на експерта няма да бъдат взети предвид при анализа на финансовото състояние на молителя към края на 2018 г. и на 2019 г., а той ще се направи въз основа на балансовата стойност на осчетоводените краткосрочни задължения съгласно записванията в годишните финансови отчети.

При съпоставяне на балансовите стойности на краткосрочните задължения на „Г.И.Г.Л.” ЕООД към края на финансовите 2018 г., 2019 г., 2020 г. и 2021 г. със стойностите на краткотрайните му активи към същите тези моменти е видно, че тази на наличните краткотрайни активи е по-ниска от тази на краткосрочните задължения. Това означава, че към нито една от посочените дати търговецът не е притежавал достатъчно активи, с които да може да заплати всички свои краткосрочни съответно текущи задължения, което е намерило отражение и в стойността на показателя за обща ликвидност, който за всяка от изследваните години е под референтната стойност от 1, както следва: - към 31.12 2018 г. е на стойност 0, 0714, - към 31.12 2019 г. е на стойност 0, 0712, - към 31.12 2020 г. е на стойност 0, 6508 и към 31.12 2021 г. е на стойност 0, 6497. Съдът не възприема изчисленията на вещото лице на показателя за обща ликвидност, а прави собствени изчисления, защото видно от таблицата на стр. 10 от заключението то е използвало данни за балансовата стойност на активите и пасивите към 31.12.2018 г., към 31.12.2019 г. и към 31.12.2021 г., които не отговарят на записванията във финансовите отчети за 2018 г. и 2019 г., а и на посоченото от самото вещо лице в таблиците на стр. 5 и 6 от заключението, в които са описани стойностите на краткотрайните активи и краткосрочните задължения съгласно проверените счетоводни документи. Трябва да се посочи, че дори и да се вземат предвид изчисленията на вещото лице на стойностите на показателя за обща ликвидност към посочените дати, които са направени с оглед стойностите на краткотрайните активи и краткосрочни задължения, получени според данни от оборотните ведомости към 31.12.2018 г. и към 31.12.2019 г., изводите за финансовото състояние на дружеството няма да се променят, защото отново стойността на показателя за обща ликвидност за всяка от тези години ще е много по-нисък от референтната такава от 1. Следователно към края на всяка една година в периода 2018 г. – 2021 г. „Г.И.Г.Л.” ЕООД е бил във влошено финансово - икономическо състояние.

В заключението на изготвената СИЕ е посочено, че следващите отчетни периоди, за които има счетоводни документи, са 11.07.2022 г. и 31.12.2022 г., като стойностите на краткотрайните активи и краткосрочните задължения към тези дати са еднакви. Предвид това съдът в изследването си ще разгледа финансовото състояние на молителя само към 31.12.2022 г. Съгласно констатациите на вещото лице според записванията в счетоводството на търговеца към тази дата той не притежава никакви краткотрайни активи – тяхната балансова стойност съгласно извършените осчетоводявания е 0. В разпита си в проведеното на 27.09.2023 г. съдебно заседание вещото лице уточнява, че този запис във финансовия отчет е в резултат на извършена счетоводна операция по отписване на вземанията на търговеца, които са в размер на 236 000 лв. и са осчетоводени като притежавани краткотрайни активи към 31.12.2021 г., но не поради тяхното събиране от длъжниците през 2022 г., а тъй като е счетено, че няма да бъдат събирани поради изтекла давност. По делото обаче от молителя не са представени никакви доказателства за вида на тези вземания, за датата, на която те са възникнали и са станали изискуеми, поради което не може да се направи обоснован извод, че към 31.12.2022 г. те са несъбираеми за кратък период от време, включително поради изтекла погасителна давност, и като такива трябва да бъдат изключени от краткотрайните активи, които „Г.И.Г.Л.” ЕООД е притежавал към тази дата. Ако се

приеме, че вземанията, които са част от актива на дружеството, са възникнали през 2018 г., каквито данни има в посочените от вещото лице факти, установени от счетоводните записвания, то към 31.12.2022 г. не е изминала общата петгодишна давност, поради което и предвид липсата на доказателства, че тези вземания са от такъв вид, че се погасяват с кратката тригодишна давност, не може да се заключи, че те подлежат на счетоводно отписване като несъбираеми вземания поради изтекла погасителна давност. По делото не се доказва и че тези вземания, които молителят е имал към края на отчетната 2021 г., са събрани. С оглед на това съдът счита, че трябва да се приеме, че те не са погасени и се притежават от търговеца и към края на отчетната 2022 г. Това означава, че стойността на притежаваните от „Г.И.Г.Л.“ ЕООД краткотрайни активи към 31.12.2022 г. възлиза на сумата от 236 000 лв.

Вещото лице, изготвило СИЕ, е заключило, че съгласно записванията в счетоводните документи на молителя стойността на възникналите в негова тежест краткосрочни задължения към 31.12.2022 г. е 1 360 000 лв., които представляват осчетоводени публичноправни задължения за данъци, установени с издадения през 2022 г. ревизионен акт. В проведеното на 27.09.2023 г. съдебно заседание експертът е уточнил, че през 2022 г. дружеството „Г.И.Г.Л.“ ЕООД е отписало краткосрочните задължения, които е имало към 31.12.2021 г., като според счетоводните записвания причина да се направи това е не тяхното погасяване, а изтекла по отношение на тях погасителна давност. По делото обаче няма събрани доказателства за това дали тези задължения са срочни и кога са станали изискуеми, поради което не може да се направи обоснован извод на коя дата е започнала да тече погасителната давност по отношение на тях и кога е изтекла. Предвид това съдът счита, че няма основание тези задължения да се изключат от краткосрочните задължения на търговеца към 31.12.2022 г. като погасени по давност. Следователно стойността на краткосрочните задължения, които са възникнали в тежест на молителя към тази дата, възлиза на сумата от 2 222 000 лв., която е получена от сбора на осчетоводените публични задължения в размер на 1 360 000 лв. и на задълженията, които са съществували към 31.12.2021 г., но не са включени в счетоводните записвания към края на 2022 г., в размер на 862 000 лв.

При съпоставяне на стойността на краткотрайните активи, притежавани от „Г.И.Г.Л.“ ЕООД към 31.12.2022 г., от 236 000 лв. с тази на краткосрочните му задължения към същата дата от 2 222 000 лв., е видно, че втората е много по-голяма от първата. С оглед на това се налага изводът, че към края на отчетната 2022 г. молителят отново не е притежавал достатъчно ликвидно имущество, с което да покрие възникналите в негова тежест краткосрочни съответно текущи задължения към всички свои кредитори и е във влошено финансово - икономическо състояние. Това намира отражение и в стойността на показателя за обща ликвидност, която към този момент отново е много под референтната такава от 1 – стойността на този показател е 0, 1062.

След като „Г.И.Г.Л.“ ЕООД не притежава достатъчно краткотрайни активи, с които да погаси всички възникнали в негова тежест краткосрочни задължения, то съдът намира, че именно това е причината той да не изпълнява последните, в които се включват и

изискуемите такива, които има към държавата, тъй като е очевидно, че дори и да е имал воля да ги погаси, обективно не е притежавал средства, с които да стори това. Ето защо и така установената невъзможност на молителят да изпълнява своите изискуеми задължения е обективно състояние, което стои извън неговата воля, като липсата на плащане не се дължи на съзнателното нежеланието на този субект да направи това.

Доколкото състоянието на неспособност на молителя да изпълни своите краткосрочни задължения продължава повече от пет последователни години, като липсва каквато и да е промяна в него, както и данни, от които да се направи извод, че същото може да се преодолее, особено предвид факта, че вещото лице, изготвило СИЕ, е установило, че търговското дружество е спряло да извършва търговска дейност от 2021 г., следва да се приеме, че това състояние има характеристиките на трайно. Това означава, че по делото се доказва, че са налице всички предпоставки, при които се приема, че един търговец е неплатежоспособен по смисъла на чл. 608, ал. 1 ТЗ и чл. 631 ТЗ, поради което и по отношение на „Г.И.Г.Л.” ЕООД трябва да се открие производство по несъстоятелност на посоченото основание.

Предвид направения извод за наличие на състояние на неплатежоспособност на молителя, съдът следва да определи и началната ѝ дата.

В тази връзка на първо място следва да бъде съобразено, че по въпроса за начина на определяне на началната дата на неплатежоспособността в производство по несъстоятелност е създадена задължителна практика на ВКС, постановена по реда на чл. 290 ГПК, в която е прието, че това е най-ранният момент на проявление на трайната обективна невъзможност на длъжника да погасява изискуемите си парични задължения към кредиторите по чл. 608, ал. 1 ТЗ с наличните си краткотрайни активи, която се определя с оглед на неговото цялостно икономическо състояние. В постановените от ВКС решения се приема и това, че при определяне на началната дата на неплатежоспособността от значение е моментът, в който се установява, че длъжникът е преустановил изпълнението на свои изискуеми парични задължения към всички кредитори, а не към един отделен такъв. В този смисъл са следните решения на ВКС - Решение № 220/ 07.02.2018 г., постановено по т. д. № 758/2017 г. по описа на ВКС, I т.о., Решение № 202/ 10.01.2014 г., постановено по т. д. № 1453/2013 г. по описа на ВКС, II т.о., Решение № 80/ 08.10.2015 г., постановено по т. д. № 1565/ 2014 г. по описа на ВКС, I т.о. Следователно, за да се определи началната дата на неплатежоспособността на „Г.И.Г.Л.” ЕООД, следва да се определи кой е първият момент, в който са налице както значими по размер изискуеми задължения на това юридическо лице към неговите кредитори, така и влошено икономическо състояние на последното, изразяващо се в обективна невъзможност на неговото предприятие да поеме краткосрочните задължения с наличните краткотрайни активи, а също така и наличие на причинна връзка между тези две обстоятелства, т.е. спиране на плащанията към всички кредитори да е в резултат на обективната невъзможност на длъжника да стори това.

Както беше посочено, по делото се установи, че към 11.05.2022 г. молителят е имал изискуеми публичноправни задължения към държавата за заплащане на данъци и лихви,

които са установени с ревизионния акт от 19.04.2022 г. и са в общ размер на 1 361 772, 59 лв. Тези изискуеми задължения са на значителна стойност, поради което и възможността на търговеца да ги погаси е определяща за извода за цялостното му финансово състояние и съответно за това дали той може да посреща всички свои краткосрочни задължения с притежаваните от него активи.

Същевременно, в производството се доказва, че още от 31.12.2018 г., както и към 11.05.2022 г. „Г.И.Г.Л.” ЕООД в нито един момент не е притежавало достатъчно краткотрайни активи, с които да заплаща всички свои текущи и краткосрочни задължения, което е видно и от показателя за обща ликвидност, който към всички изследвани дати в този период е на стойност под референтната такава, като липсват данни, от които да се направи извод, че през следващи отчетни периоди този показател би отбелязал някаква тенденция към завишаване и достигане на необходимите за ликвидността на предприятието препоръчителни стойности. Ето защо и 11.05.2022 г. следва да се приеме за най-ранния момент, към който по делото се установява със сигурност, че молителят има както изискуеми задължения към кредитори в значителен размер, така и не притежава достатъчно краткотрайни активи, с които да погаси всички свои краткосрочни задължения, т.е. е във влошено финансово състояние. Следователно това е датата, която трябва да бъде определена като начална на неплатежоспособността на „Г.И.Г.Л.” ЕООД. От представените по делото доказателства не може да се посочи по-ранна дата за начална на неплатежоспособността, защото липсват доказателства, от които да се установява, че конкретно друго задължение на дружеството към негов кредитор е станало изискуемо на определена дата преди 11.05.2022 г.

Предвид всичко изложено, следва да се заключи, че по делото се доказва, че молителят е неплатежоспособен търговец и по отношение на него са налице предпоставките за откриване на производство по несъстоятелност на това основание.

Съдът следва да разгледа и дали по делото се доказва да са налице предвидените в закона предпоставки за откриване на производство по несъстоятелност на второто кумулативно заявено от молителя основание за това, а именно наличие на състояние на свръхзадълженост на „Г.И.Г.Л.” ЕООД по смисъла на чл. 742, ал. 1 ТЗ.

Свръхзадължеността е специално основание за откриване на производство по несъстоятелност, което се прилага само за капиталовите търговски дружества, каквото е и ответното. То е налице тогава, когато паричните задължения в пасива на дружеството, включително и неизискуемите такива, надхвърлят имуществото в актива му, определено при съобразяване на стойностите както на краткотрайните, така и на дълготрайните активи. В този смисъл е практиката на ВКС, постановена по реда на чл. 290 ГПК – Решение № 152/13.07.2018 г., постановено по т.д. № 2205/ 2017 г. по описа на ВКС, I т.о.

От заключението на изготвената съдебно-икономическа експертиза се установява, че общо притежаваните от молителя активи за периода от 31.12.2018 г. до 31.12.2022 г. са само краткотрайни такива. Както се посочи, към 31.12.2018 г. и към 31.12.2019 г. тяхната балансова стойност е 23 000 лв., към 31.12.2020 г. тя е 561 000 лв., към 31.12.2021 г. – 560

000 лв. и към 31.12.2022 г. - 236 000 лв. Към тези дати балансовата стойност на всички парични задължения, които са възникнали в тежест на търговеца, които са само краткосрочни по своя характер, възлиза на 322 000 лв. към 31.12.2018 г., на 323 000 лв. към 31.12.2019 г., на 862 000 лв. към 31.12.2020 г. и към 31.12.2021 г., както и на 2 222 000 лв. към 31.12.2022 г. При съпоставяне на стойностите на притежаваните активи и възникналите задължения е видно, че към всяка една от посочените дати „Г.И.Г.Л.“ ЕООД не е притежавало достатъчно имущество за удовлетворяване на своите кредитори, както с изискуеми, така и с неизискуеми вземания. Ето защо това дружество е било в състояние на свръхзадълженост още от 31.12.2018 г., което се е запазило за целия период след това до 31.12.2022 г., като не са представени доказателства, от които да може да се заключи, че това състояние е преодоляно след тази дата, поради което съдът счита, че то е налице и до края на устните състезания пред настоящата инстанция.

За начална дата на свръхзадължеността следва да бъде определена 31.12.2018 г., която е първата, към която по делото се установява със сигурност, че активът на дружеството е на стойност, която не е достатъчна, за да бъдат погасени всички възникнали в негова тежест парични задължения с настъпил и с ненастъпил падеж.

Предвид всичко изложено, следва да се заключи, че по делото се доказва, че ответникът е както неплатежоспособен, така и свръхзадължен търговец, като началната дата на състоянието свръхзадълженост е по-ранна – то е настъпило на 31.12.2018 г., а неплатежоспособността е настъпила чак на 11.05.2022 г. Следователно по отношение на „Г.И.Г.Л.“ ЕООД следва да бъде открито производство по несъстоятелност на основание свръхзадълженост, което е настъпило по-рано от неплатежоспособността.

При извършена служебна справка за вписванията, извършени по партидата на молителя в търговския регистър, се установява, че на 21.12.2021 г. по отношение на него е открито производство по ликвидация.

В чл. 272а, ал. 1, изр. 3 ТЗ е предвидено, че когато съдът счете, че по отношение на дружество, спрямо което е открито производството по ликвидация, са налице предпоставките за откриване на производство по несъстоятелност, той е длъжен с решението, с което постановява откриване на производство по несъстоятелност по отношение на търговеца, да го обяви и в несъстоятелност. Това разрешение на закона е свързано с обстоятелството, че ликвидацията винаги следва прекратяването на едно търговско дружество, поради което в случаите, в които тя е започнала, то очевидно неговата дейност е преустановена, поради което и няма как производството по несъстоятелност да премине през фазата на оздравяване на предприятието, след като то е спряло да функционира. Ето защо и в закона е регламентирано, че в тези случаи съдът задължително едновременно с откриването на производството по несъстоятелност обявява дружеството-длъжник в несъстоятелност, което пък е свързано с постановяване прекратяване на дейността на предприятието, което реално вече е настъпило с прекратяването на самото търговско дружество. В чл. 272а, ал. 1, изр. 3 ТЗ е предвидено, че длъжникът се обявява в несъстоятелност в хипотезите на чл. 630, ал. 2 ТЗ или на чл. 632, ал. 1 ТЗ, при която съдът

освен че обявява дружеството в несъстоятелност, също така постановява и спиране на производството по несъстоятелност поради липса на средства. В случая като се вземе предвид, че вещото лице, изготвило допуснатата по делото СИЕ, прави извод, че към момента дружеството-длъжник не притежава никакви бързо ликвидни активи, включително и никакви парични средства на каса или по разплащателни сметки, с които да бъдат покрити началните разноски при откриване на производство по несъстоятелност, съдът счита, че трябва да приложи чл. 632, ал. 1 ТЗ и да обяви длъжника в несъстоятелност в тази хипотеза.

С определение, постановено на 27.09.2023 г., съдът е определил сумата от 6 000 лева, която е необходима за покриване на началните разноски в производство по несъстоятелност, и е дал възможност на всички заинтересовани лица, включително кредиторите на „Г.И.Г.Л.” ЕООД в десетдневен срок от обявяване на определението в търговския регистър да привнесат по сметка на Софийски градски съд посочената сума или в същия срок да представят доказателства за това, че дружеството-длъжник има достатъчно имущество, което да обезпечи разноските по несъстоятелността. С определението са указани изрично и последиците от непредставяне на доказателства и невнасяне на така определената сума. Това определение на съда по чл. 629б ТЗ е обявено в търговския регистър на 04.10.2023 г., от която дата то се счита съобщено на заинтересованите лица и от която тече десетдневния срок за привнасяне на определената от съда сума за покриване на началните разноски за провеждане на производството по несъстоятелност. Той изтича на 16.10.2023 г., като до този ден по делото от нито един правен субект не са представени доказателства за внасяне на определената сума по сметка на СГС или такива, удостоверяващи, че длъжникът притежава имущество, от което да могат да се покрият разноските за производството.

С оглед горното, се налага изводът, че съдът следва да постанови решение със съдържанието, определено в чл. 632, ал. 1 ТЗ, с което освен да обяви длъжникът в свръхзадълженост, да определи началната ѝ дата и да открие производство по несъстоятелност по отношение на него, той следва също така и да постанови прекратяване на дейността на предприятието на длъжника, да го обяви в несъстоятелност и да спре производството по делото.

С оглед на това, че производството е образувано по молба на длъжник, то на основание чл. 620, ал. 1 ТЗ дължимата държавна такса за откриване на производството по несъстоятелност в размер на 250 лв. не е събрана предварително. Ето защо и съдът с настоящото решение следва да осъди „Г.И.Г.Л.” ЕООД да я заплати по сметка на СГС, като съгласно чл. 620, ал. 1, изр. 2 ТЗ тя ще следва да се събере от масата на несъстоятелността при разпределението на имуществото.

Така мотивиран Софийски градски съд

РЕШИ:

ОБЯВЯВА СВРЪХЗАДЪЛЖЕНОСТТА на „Г.И.Г.Л.” ЕООД – в ликвидация , с ЕИК: ****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. ****.

ОПРЕДЕЛЯ НАЧАЛНА ДАТА на свръхзадължеността 31.12.2018 г.

ОТКРИВА ПРОИЗВОДСТВО ПО НЕСЪСТОЯТЕЛНОСТ по отношение на „Г.И.Г.Л.” ЕООД – в ликвидация , с ЕИК: ****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. ****.

ПОСТАНОВЯВА ПРЕКРАТЯВАНЕ НА ДЕЙНОСТТА НА ПРЕДПРИЯТИЕТО на „Г.И.Г.Л.” ЕООД – в ликвидация , с ЕИК: ****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. ****.

ОБЯВЯВА В НЕСЪСТОЯТЕЛНОСТ „Г.И.Г.Л.” ЕООД – в ликвидация , с ЕИК: ****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. ****.

СПИРА производството по т.д. № 792/2023 г. по описа на СГС, ТО, VI-17 състав.

УКАЗВА на кредиторите на „Г.И.Г.Л.” ЕООД– в ликвидация и на длъжника, че спряното производство по несъстоятелност може да бъде възобновено по тяхно искане в едногодишен срок от вписване на настоящото решение в търговския регистър при Агенция по вписванията, при условие, че се удостовери, че е налице достатъчно имущество или бъде внесена определената от съда по реда на чл. 629б ТЗ сума за покриване на началните разноси за провеждане на производството по несъстоятелност, която е в размер на 6 000 лв.

ОСЪЖДА „Г.И.Г.Л.” ЕООД – в ликвидация, с ЕИК: ****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. ****, **ДА ЗАПЛАТИ** по сметка на **Софийски градски съд** сума в размер на **250 лв. /двеста и петдесет лева/**, представляваща държавна такса, дължима по молбата за откриване на производство по несъстоятелност, подадена от длъжника, която на основание чл. 620, ал. 1, изр. 2 ТЗ следва да се събере от масата на несъстоятелността при разпределението на имуществото.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски апелативен съд в 7-дневен срок от вписването му в търговския регистър при Агенция по вписванията.

Препис от решението да се изпрати на Агенция по вписванията за извършване на вписването му на основание чл. 622 ТЗ.

Решението да бъде вписано във водената по реда на чл. 634в, ал. 1 ТЗ книга.

Съдия при Софийски градски съд: _____